कुरु भु~णव च कर्म निजं नियतं हरिपादविनम्रधिया सततं
हरिः एव परः हरिः एव गुरुः हरिः एव जगत्पितइमातइगतिः॥१॥
न ततः अस्ति अपरं जगति ईड्यतमं परमात परतः पुरुषोत्तमतः
तत अलं बहुलोकविचिन्तनया प्रवणं कुरु मानसं ईशपदे॥२॥
यततः अपि हरेः पदसंस्मरणे सकलं हि अघं आशु लयं व्रजति
स्मरतः तु विमुक्तिपदं परमं स्फुटं एष्यति तत किम
अपाक्रियते॥३॥
शइणुत अमलसत्यवचः परमं शपथेरितं उच्छ्रितबाहुयुगं
न हरेः परमः न हरेः सदइशः परमः सः तु सर्वचिदात्मगणात॥४॥
यदि नाम परः न भवेत सः हरिः कथं अस्य वशे जगत एतत अभूत
यदि नाम न तस्य वशे सकलं कथं एव तु नित्यसुखं न भवेत॥५॥
न च कर्मविमामलकालगुणप्रभइति ईशं अचित्तनु तत हि यतः
चिदचित्तनु सर्वं असौ तु हरिः यमयेत इति वैदिकं अस्ति वचः॥६॥
व्यवहारभिदा अपि गुरोः जगतां न तु चित्तगता सः हि चोद्यपरं
बहवः पुरुषाः पुरुषप्रवरः हरिः इति अवदत स्वयं एव हरिः॥७॥
चतुराननपूर्वविमुक्तगणाः हरिं एत्य तु पूर्ववत एव सदा
नियतोच्चविनीचतया एव निजां स्थितिं आपुः इति स्म परं
वचनम॥८॥
आनन्दतीर्थसन्नाम्ना पूर्णप्रज~नाभिधायुजा
कइतं हर्यष्टकं भक्त्या पठतः प्रीयते हरिः॥९॥